

In de stiltecoupé blijf ik gewoon doorpraten

'Reiziger vertikt 't zijn mond te houden in de stiltecoupé' (AD 26-4). Dat geldt ook voor mij. Toen ik voor het eerst kennismaakte met dit fenomeen, zei ik op de normale, ietwat gedempte conversatietoon tegen mijn vrouw dat deze maatregel ongetwijfeld genomen was om die hinderlijke telefoongesprekken waar iedereen sinds de uitvinding van de mobiele telefoon van kan meegenieten, aan banden te leggen. 'Hulde!' sprak ik op iets luidere toon. Op dat moment werd ik steng terechtgewezen door de conducteur, die mij erop wees dat ook een normale conversatie in deze coupé uit den boze was. Ik dacht dat hij een grapje maakte. Maar nee, er werd stilte geëist, vergelijkbaar met de 2 minuten tijdens dodenherdenking, maar nu gedurende de hele reis. Ik zag het aan de zure gezichten van medepassagiers die mij aankeken of ik een soort Damschreeuwer was. Ik denk dat velen zich in deze tijd van Twitter, Facebook en andere uitwassen van sociale media in toenemende mate storen aan de normalere communicatievormen waarvan sommigen zich nog bedienen. Ik vertik het om daar begrip voor te hebben en blijf mij met mijn vrouw of medepassagiers, ook in de stiltecoupé, onderhouden op een normale conversatietoon. Wie daar niet tegen kan, hoort niet in het openbaar vervoer of moet maar oordoppen in doen.

Henk Hoorn, Zoetermeer.